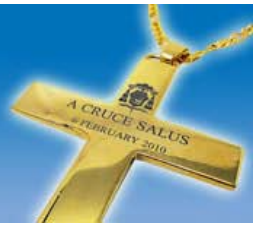

วันสมโภชปีสภา ปี C (วันอาทิตย์ที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รักครับ พี่หรืออาจารย์ชาววิวกคนหนึ่งได้เรียกศิษย์ทั้งหมดมารวมกันในเช้าตรู่วันหนึ่งขณะที่ยังมีมิดทานบอกพวกเขาให้ตั้งใจฟังอย่างดีเพราะมีคำถามสำคัญที่จะถามพวกเขา คำถามคือ พวกเขาสามารถรู้ได้อย่างไรว่ากลางคืนได้ผ่านไปแล้วและกลางวันกำลังเริ่มต้นขึ้น? ศิษย์คนหนึ่งตอบว่า “เมื่อท่านเห็นสัตว์ตัวหนึ่งและสามารถบอกได้ว่ามันเป็นแกะหรือว่าสุนัข” “ไม่ใช่” รับผิดชอบ ศิษย์อีกคนหนึ่งบอกว่า “เมื่อท่านมองไปยังต้นไม้ที่อยู่ไกลๆ แล้วสามารถแยกแยะได้ว่ามันเป็นต้นมะเดื่อหรือว่าต้นมะกอกเทศ” “ไม่ใช่อีกนั่นแหละ” รับผิดชอบ หลังจากศิษย์อีกจำนวนหนึ่งพยายามตอบแต่ไม่มีใครตอบถูกสักคน ศิษย์ที่เหลือจึงถามรับผิดชอบนั้นว่า “แล้วอะไรคือคำตอบที่ถูกต้องล่ะ?” รับผิดชอบผู้ชาญฉลาดและมากด้วยประสบการณ์จึงตอบว่า “เมื่อพวกท่านมองหน้าของหญิงหรือชายคนใดคนหนึ่งและเห็นว่าเธอเป็นน้องสาวและเขาเป็นน้องชายของพวกท่าน เพราะตราบไคก็ตามที่พวกท่านยังไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ ไม่ว่าจะกี่โมงก็ยาม มันก็ยังมีอยู่ดีสำหรับพวกท่าน”

เรื่องราวของวันปีสภาในพระวรสารวันนี้เริ่มต้นขึ้นในตอน “เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์ขณะที่ยังมีมิด” (ยน 20:1) ความมิดเป็นสัญลักษณ์ของบาปและความตาย บุคคลที่ตกเป็นทาสของบาป ชีวิตของเขาจะจมอยู่ในความมิดแห่งความตายแต่เมื่อ “พระคริสตเจ้า องค์ความสว่างของชาวเรา” ปรากฏขึ้นมาความมิดแห่งบาปและความตายจะถูกขจัดออกไป ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับชีวิตใหม่โดยมี “ความรัก” เป็นตราประทับที่โดดเด่นของชีวิตดังกล่าวนี้ นักบุญยอห์นพูดถึงเรื่องนี้ในจดหมายของท่านว่า “ความมิดกำลังผ่านไป ความสว่างแท้จริงกำลังทอแสงขึ้นมาแล้ว ผู้ที่อ้างว่าตนอยู่ในความสว่าง แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นยังจมอยู่ในความมิด” (1 ยน 2:8-9) นั่นคือ ตราบไคที่เขายังไม่สามารถรักเพื่อนพี่น้องที่รอบข้างเขาได้ เขายังไม่ได้เกิดใหม่ในพระคริสตเจ้าอย่างแท้จริงและชีวิตของเขา ยังคงจมอยู่ในความมิดเหมือนเดิมในแง่หนึ่ง ปีสภาที่เรา กำลังสมโภชร่วมกันในวันนี้เป็นคำเชื้อเชิญให้เราออกจากความมิดมารับแสงสว่างของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ในแสงสว่างนี้เองเราสามารถมองเห็นพระองค์และตระหนักว่าเพื่อนมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เป็นพี่น้องชายหญิงของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ว่าชีวิตฝ่ายจิตของเราได้ผ่านจากความมิดแห่งบาปและความตายเข้าสู่รุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่ในพระคริสตเจ้าแล้ว เมื่อพระคริสตเจ้าทรงชนะบาปและความตายแล้ว จะไม่มีใครที่เชื่อในพระองค์หลงทางและสูญเสียชีวิตไปอีก

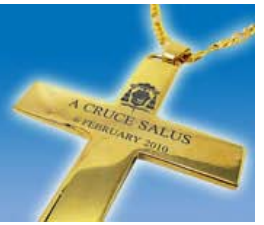
สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือเรื่องราวของวันปัสกาได้เริ่มต้นในพระคูหาที่มีดมิตพร้อมกับมารีย์ชาวมักดาลา สตรีคนหนึ่งซึ่งคนทั่วไปตราหน้าว่าเป็นคนบาป คนที่ได้หลงทางและสูญเสียไปแล้ว เมื่อนางมาถึงพระคูหาที่ฝังพระศพของพระเยซูเจ้า นางพบว่า **“หินถูกเคลื่อนออกไปจากพระคูหาแล้ว”** (ยน20:1) นางจึงตีความเอาเองว่าพระศพของพระเยซูเจ้าได้ถูกขโมย ดูเหมือนว่าสำหรับนางการเชื่อว่ามีคนมา **“นำองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากพระคูหา”** (ยน20:2) ง่ายกว่าที่จะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้พระบุตรสุดที่รักของพระองค์กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย นั่นคือ ทรงทำให้ความตายเป็นเพียงแคทางผ่านไปสู่วิษณุโรจน์ของพระองค์เท่านั้น

เมื่อเปโตรและศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักได้ยินเรื่องราวที่นางเล่าให้ฟัง ท่านทั้งสองรีบวิ่งไปยังพระคูหาทันที แต่ศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก **“วิ่งเร็วกว่าเปโตร จึงมาถึงพระคูหาก่อน”** (ยน20:4) และเมื่อท่านก้มลงมองเข้าไปในพระคูหา ก็ **“เห็นผ้าพันพระศพวางอยู่บนพื้น แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน”** (ยน20:5) สิ่งนี้สะท้อนให้เราเห็นว่าท่านยอมรับว่าเปโตรมีตำแหน่งใหญ่กว่าท่าน เมื่อเปโตรมาถึงและเข้าไปในพระคูหา ท่าน **“เห็นผ้าพันพระศพวางอยู่ที่พื้น รวมทั้งผ้าพันพระเศียรซึ่งไม่ได้วางอยู่กับผ้าพันพระศพ แต่พับแยกวางไว้อีกที่หนึ่ง”** (ยน20:7) จุดสุดยอดของเรื่องเล่าอยู่ตรงที่ว่า เมื่อศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักเข้าไปข้างในและเห็นสิ่งเดียวกัน ท่านได้เชื่อ (เทียบ ยน 20:8) ซึ่งแตกต่างจากกรณีของเปโตร สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าท่านมองเห็นบางสิ่งที่มากกว่าผ้าที่ถูกวางทิ้งไว้ ด้วยสายตาแห่งความเชื่อท่านมองเห็นความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าท่าน ความรักที่ท่านมีต่อพระเยซูเจ้าทำให้ท่านมองทะลุเข้าไปในความมืดและเห็นความจริงเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์

ถ้าเราอ่านพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์นตั้งแต่ต้นจนจบอย่างตั้งใจ สิ่งหนึ่งที่เราสามารถสังเกตเห็นได้ทันทีคือ พระเยซูเจ้าทรงรักศิษย์คนหนึ่งมากกว่าศิษย์คนอื่นๆ ของพระองค์ ศิษย์คนนี้เป็นตัวแทนของผู้ติดตามในอุดมคติของพระองค์ ในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายท่านได้นั่งร่วมโต๊ะติดกับพระองค์ (เทียบ ยน 13:23) และเป็นหนึ่งในผู้ที่ยืนอยู่ที่ใต้เชิงไม้กางเขนเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ (เทียบ ยน 19:26) ในพระวรสารวันนี้ท่านได้วิ่งไปที่พระคูหาในตอนเช้าตรู่ของวันปัสกา ความเร่งด่วนอันเนื่องมาจากความรักของท่านที่ต่อพระองค์ทำให้ท่านไปถึงจุดหมายปลายทางก่อน และความไหวต่อความรู้สึกของความรักของท่านทำให้ท่านเป็นคนแรกที่เชื่อในการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ ต่อมาเมื่อพระเยซูเจ้าทรงแสดงพระองค์บนฝั่งทะเลสาบทิเบเรียสท่านเป็นคนที่บอกเปโตรซึ่งอยู่บนเรือว่า **“เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้านี่”** (ยน21:7)ความรักที่

สังมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

ท่านมีต่อพระเยซูเจ้าทำให้ท่านจำพระองค์ได้เป็นคนแรก สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าความรักทำให้เราเข้าถึงและเข้าใจพระเยซูเจ้าได้เร็วกว่าทางอื่น

พี่น้องที่รักวันสมโภชปัสกาเป็นอีกโอกาสหนึ่งที่เราจะพิจารณาไตร่ตรองถึงศักยภาพในการมองของเรา เพื่อว่าเมื่อเวลามาถึงเราแต่ละคนด้วยจะมีความรักที่ช่วยเราให้มองทะลุเข้าไปในความมืดและเห็นความจริงเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าและความเป็นพี่น้องในทุกคนที่เราพบปะในแต่ละวัน ขอการกลับคืนพระชนมชีพขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นกำลังใจและความหวังของเรา ขอพระองค์ทรงเพิ่มพูนความรักที่เรามีต่อพระองค์และเพื่อนมนุษย์ของเรานับวันยิ่งมากขึ้น **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**